

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko A. C.-B.

o rozwiązanie umowy o dożywocie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adwokat J.M. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększoną o podatek od towarów i usług we właściwej stawce, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest

sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 913 § 2 k.c. w zw. z art. 908 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię oświadczeń woli stron umowy dożywocia.

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie potwierdza tezy skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, mogącej zachodzić tylko w razie ewidentnej i widocznej już na pierwszy rzut oka wadliwości zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Przedstawiona przez Sąd Apelacyjny ocena prawna sprawy koresponduje z dokonanymi w niej ustaleniami faktycznymi, które nie mogą być podważane w ramach zarzutów skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), i którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu kasacyjnym byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzucane przez powódkę w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania naruszenie art. 913 § 2 w zw. z art. 908 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie oraz art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię oświadczeń woli stron prowadzących do ustalenia treści łączącej je umowy dożywocia, nie koresponduje z ustaleniami faktycznymi opisującymi relacje, w jakich pozostawały strony po zawarciu umowy dożywocia. Z ustaleń tych wynika bowiem, że o wyprowadzeniu się pozwanej z lokalu, którego własność przeniosła na nią powódka, zadecydowała postawa powódki. Postawa powódki spowodowała też, że pozwana nie ma wiedzy o jej potrzebach zdrowotnych. Powódka nie przyjmuje od pozwanej szeregu świadczeń, które składają się na jej obowiązki z umowy dożywocia. W ramach oceny prawnej ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych, Sąd Apelacyjny podkreślił, że stosunki między stronami przy odrobinie dobrej woli obu stron, mogą umożliwić dalszą realizację

umowy dożywocia, a to oznacza, że brak jest podstaw do rozwiązania umowy, która - jak każda umowa - powinna być trwała.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), orzeczono jak w postanowieniu.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi reprezentującemu powódkę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł stosownie do § 2, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714).